

Sygn. akt: I C 1711/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	St.sekr.sąd. Dorota Cichorz – Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2019 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko E. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1711/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. B. kwoty 7.117,99 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz orzeczenie o kosztach procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki nr (...) w dniu 16.11.2016 r., z której warunków się nie wywiązała. W dniu 29.03.2018 r. (...) dokonała przelewu wierzytelności przysługującej mu od strony pozwanej na rzecz powoda.

Pozwana nie ustosunkowała się do żądań pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. i (...) z siedzibą w L. zawarli w dniu 29 marca 2018 roku umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem tej umowy była sprzedaż przez (...) z siedzibą w L. powodowi, wierzytelności z tytułu umów pożyczek udzielonych przez pierwotnego pożyczkodawcę, tj. (...) S.A. Na stronie 11 umowy w pkt. 2, ppkt.2.1 lit.t, (...) oświadczył, że wszelkie prawa i obowiązki związane z wierzytelnościami będącymi przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności podlegały wcześniejszej cesji przez pierwotnego wierzyciela na rzecz cedenta na podstawie umowy ramowej zawartej przez pierwotnego pożyczkodawcę z cedentem w dniu 18.07.2003 r. Potwierdzenie stanowi załącznik 8. Przedmiotem tej umowy była wierzytelności w stosunku do pozwanej wynikającej z umowy z dnia 16.11.2016 r. (dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 24-38)

W dniu 30 sierpnia 2018 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym stwierdził, że dnia 29 marca 2018 roku nabył od (...) wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy pożyczki nr (...), a wysokość zobowiązania pozwanej według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosi łącznie 7.117,99 zł. (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 20)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z normą art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Wobec tego, że działanie z art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. (por. Wyrok SN z dnia 31.03.1999 r. (...) 176/97)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów jego twierdzenia o okolicznościach przytoczonych w pozwie budzą wątpliwości.

Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika, że na podstawie umowy z dnia 29.03.2018 r. powód nabył od (...) wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikającą z umowy z dnia 16.11.2016 r., zawartej z pierwotnym wierzycielem, (...) S.A.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten znajduje swoje procesowe odzwierciedlenie w art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie, z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Umowa przelewu regulowana treścią art. 509 k.c. jest umową na podstawie, której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być, co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to, zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia, oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Jeżeli wierzytelność nie istnieje w dniu zawarcia umowy przelewu, to zobowiązanie do dokonania przelewu nie powstaje. Umowa taka jest wówczas umową o świadczenie niemożliwe. Umowa o świadczenie niemożliwe jest umową nieważną. (art. 387 § 1 k.c.) (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25.03.2014 r. IACa 885/13)

W warunkach niniejszej sprawy, jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) z siedzibą w L. w dniu 29 marca 2018 r. umowy przelewu wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie tej umowy nabył wierzytelność względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem.

W ocenie Sądu powód nie przedłożył, żadnego wiarygodnego dokumentu, z którego wynikałoby, że (...) nabył od (...) S.A. wierzytelność w stosunku do pozwanej. Nie załączył umowy przelewu wierzytelności, z której wynikałoby w sposób niewątpliwy, że pierwotny wierzyciel sprzedał (...) wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikającą z umowy z dnia 16.11.2016 r. Nie przedłożył żadnego dokumentu, który określał by, jakie wierzytelności powstałe w przyszłości były przedmiotem umowy ramowej zawartej przez (...) S.A. z (...) w dniu 18.07.2003 r. Oświadczenie wydane przez (...) o nabyciu przez ten podmiot od (...) S.A. wierzytelności w stosunku do pozwanej nie jest wiarygodnym dowodem

pozwalającym stwierdzić, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności. Nie można, bowiem zweryfikować, czy umowa ta została zawarta w przepisanej formie i czy jej przedmiotem była wierzytelność w stosunku do pozwanej.

Ponadto powód nie przedstawił jakichkolwiek danych świadczących o istnieniu wierzytelności dochodzonej pozwem. Powód nie przedstawił dowodów, z których wynikałaby wysokość należności dochodzonej pozwem, jak i termin jej płatności. Nie załączył umowy zawartej między pozwana a pierwotnym wierzycielem. Nie ma zatem żadnej możliwości zweryfikowania zarówno kwoty należności głównej, jak i skapitalizowanych odsetek.

Dowodem na istnienie wierzytelności nie jest wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Domniemanie prawne z art.244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może, co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11.12.2012 . w sprawie IACa 652/12) Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają, więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14).

Stosownie do art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Powyższy przepis wyraża zasadę kontrydiktoryjności postępowania sądowego, z którą wiąże się przerzucenie na strony procesowe odpowiedzialności za wynik procesu cywilnego. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty. To strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...),
3. (...).
- S., (...).